

LBRIS

We know
books

Roxana Miron

Oare?

Braşov, 2025

Cuvântul graficianului

(sau ilustrarea ilustrului lustrangiu)

Al treilea volum de poezii scris de Roxana Miron, vine în mod firesc să completeze, ca un coronament așezat pe pilonii celor două volume anterioare, templul pe care poeta îl dedică Euterpei.

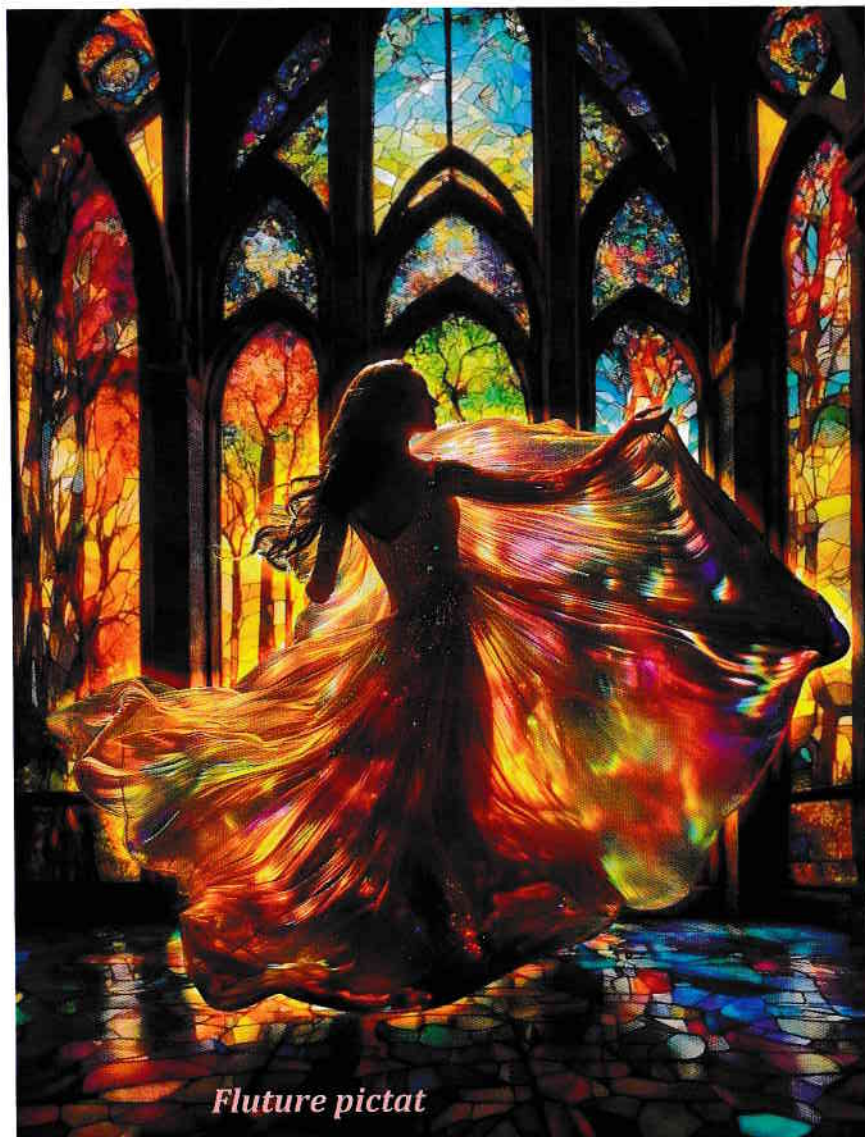
Avântându-mă primejdios dincolo de limitele limbajului convențional, aș putea să spun că, asemenea unui templu antic (unde axiologia era parte din teologie), poezia Roxanei cuprinde în ea cultul frumuseții – truda bijutierului de a șlefui nestematele unui limbaj metaforic pentru ca realitatea să poată îmbrăca veșminte de ceremonie atunci când își serbează existența; dar, în același timp (ca o trecere din naos în sanctuar), ea capătă prin prozodie accente incantatorii ce par că invocă, sau evocă nașterea unui alt tip de înțelegere; diferențiere

pe care Lucian Blaga o face între Cunoașterea Paradisiacă versus Cunoașterea Luciferică.

Tocmai aceasta valență a poeziei Roxaniene face posibilă colaborarea dintre noi – printr-o sintaxă înflăcărată, însuflețită de exaltări, de iluminări, sau de teroarea imaginilor apocaliptice – exprimate printr-un lirism provocator ce conferă cuvântului puterea de transfigurare în imagine - o lume în care reprezentările alegorice translează trecerea dinspre real către funcția vizionară a imaginației.

Cu alte cuvinte, poezia Roxanei Miron "te face să vezi" - deschizând o poartă în zidul conceptelor cu care ne-am încarcerat percepția - pășind dincolo de ea:

*" Regate de aur
ți se aprind în priviri,
când vorba-ți oprești
și uiti să respiri."*

Fluture pictat

Fluture pictat

Copilărie, Zeu înaripat,
întoarce-te o clipă
din zborul tău furat!

În ochii mei mirați,
tu Soarele să-l pui,
să-ntorci acum candoarea
din lumea cea dintâi.

Rescrie trecutul,
alungă amintirea,
din suflet rănilile închide,
adu iar fericirea.

Refuză orice argument
ce logică ar avea,
pe aripile-ți blânde,
adu iar liniștea.

Din fâlfâit de fluturi,
din gene care bat senine,
întoarce iarăși lumea
când totul era bine.

Scânteiei de speranță
aprinsă-n mine acum,
găsește-i multă iască,
să iasă foc și fum.

Copilărie, Zeu înaripat,
transformă-te o clipă,
în fluture pictat!

Amor fati

Iubește-ți destinul
oricare ar fi el,
nu te opune lui...
e inutil, de fel!

Degeaba încerci să-l schimbi cumva,
tot nu vei reuși,
în schimb, te vei descuraja
și-n sus, nu vei privi.

De-i alb acum, ori de e negru,
păstrează-ți zâmbetul;
nu plânge, asta-ți va slăbi
și inima și cugetul!

Așchii de timp în neant

Așchii de timp în neant

Frunzișul veșted pe cărare
își plânge codrii răstigniți,
cu lacrimi de sânge amare,
ce cad din copaci ofiliți.

Nu va rămâne nimic
din orele acestea...
doar câteva așchii
ce alunecă-n neant,
iar clipele-s negre
și cerul e greu,
ocean sângeri
ce crește mereu.

Se rupe iar vraja
când noaptea e-mpânzită
de repezi nori ce luptă
pe cerul argintiu,
s-astupe, cumva Luna
și stelele albastre,